ΖΩΓΡΑΦΙΑ ΤΣΑΒΕΑ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΩΝ BEST SELLERS *«ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΜΟΥ»* ΚΑΙ *«ΟΤΑΝ ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ ΕΚΛΕΙΣΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ»*

Το χθες που τους έδεσε
θα γίνει το παρόν τους
και θα υφάνει το μέλλον τους
ενάντια σε όλους όσοι
δεν τόλμησαν να παραδοθούν
στην αγάπη...

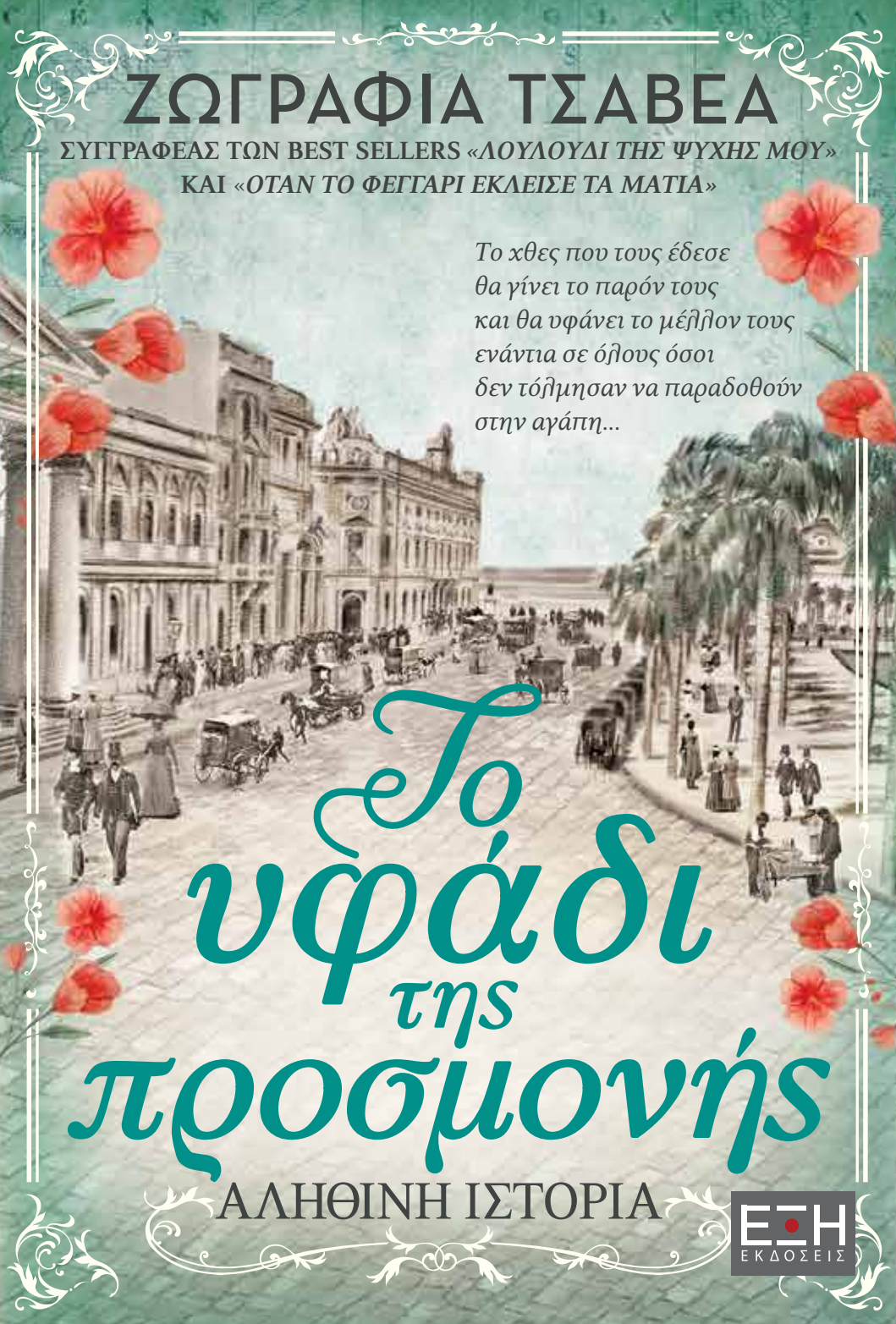

Το υφάδι της προσμονής

ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΕΞΗ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΤΙΤΛΟΣ: Το υφάδι της προσμονής
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ζωγραφιά Τσαβέα
ΣΕΙΡΑ: Ελληνική λογοτεχνία
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαριάννα Σωκράτους
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Εκδόσεις Έξη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Εκδόσεις Έξη

Copyright © Ζωγραφιά Τσαβέα
Copyright © 2021 Εκδόσεις Έξη

ISBN: 978-618-5240-48-6

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν.2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται η κατ' οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και γενικώς αναπαραγωγή, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση σε οποιαδήποτε μορφή και εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Έξη
Λουίζης Ριανκούρ 13
11523 Αθήνα
Τηλ.: 211 4111078
www.ekdoseiseksi.gr
email: info@ekdoseiseksi.gr
facebook: Εκδόσεις ΕΞΗ

© Ζωγραφιά Τσαβέα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2021

Θεσσαλονίκη, 2016

Το διαβατήριο με την αραβική γραφή που κρατάει στα χέρια της, δεν τη βοηθάει καθόλου. Το παρατηρεί γεμάτη περιέργεια. *Τι μυστήρια γράμματα*, σκέφτεται. Απλωμένα σκουληκάκια της θυμίζουν, με τα μάτια τους, μαύρες μικρές τελείες, να ξεγλιστρούν και να απλώνονται πάνω στο χαρτί.

Ανασηκώνει το βλέμμα χαμογελαστό, μα συγχρόνως γεμάτο ένταση και δυσπιστία, και το ρίχνει πάνω στη μαντηλοφορούσα κοπέλα που στέκεται μουδιασμένη σε μικρή απόσταση μπροστά της. Για κάποια δευτερόλεπτα θαυμάζει το όμορφο οβάλ πρόσωπο και τα καθάρια μεγάλα μάτια. Έπειτα, η ματιά της πέφτει στα υπόλοιπα τρία μελαχρινά προσωπάκια που μισοκρύβονται πίσω από το κορίτσι. Οχτώ τεράστια καστανά βελούδινα μάτια την παρατηρούν γεμάτα προσμονή. Στο βλέμμα τους καθρεπτίζεται ολοκάθα-

© Ζωγραφιά Τσαβέα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2021

ρα η λαχτάρα τους για μια σκέπη πάνω από το κεφάλι τους. Αυτό είναι που έχουν άμεση ανάγκη τούτη τη στιγμή, κι όσο για τα υπόλοιπα, έχει ο Θεός.

Για ώρα κοιτιούνται χωρίς να μιλάει κανείς. Η αμηχανία γεμίζει τον μικρό χώρο και τα μάτια στρέφονται απότομα προς διαφορετικές κατευθύνσεις. Ο διερμηνέας της Μ.Κ.Ο. αναλαμβάνει τη μετάφραση από τα αραβικά, αν και η κοπέλα ξέρει καλά αγγλικά. Η Μπέτυ βάζει με προσοχή το καρμπόν ανάμεσα στα φύλλα του συμβολαίου ενοικίασης κατοικίας. Το πήρε απόφαση πολύ δύσκολα να παραχωρήσει σε πρόσφυγες το μικρό διαμέρισμά της στην περιοχή της Καμάρας, προικιό της συγχωρεμένης της μάνας της. Και τώρα που ήρθε η ώρα να υπογράψουν τα συμβόλαια, μια μικρή αμφιβολία αρχίζει πάλι να απλώνεται μέσα της. Φοβάται πως θα είναι αδύνατο να συνεννοηθεί με τη Σύρια κοπέλα, που στέκεται μπροστά της περήφανα μα χωρίς να μπορεί να κρύψει την αγωνία που τρεμοπαίζει στο βάθος του ζεστού βλέμματός της.

«Όνομα;» ρωτάει η Μπέτυ την κοπέλα, καθώς πιάνει το στυλό για να συμπληρώσει τα στοιχεία των ενοικιαστών.

Ο νεαρός της Μ.Κ.Ο. απαντάει για εκείνη.

«Μύριαμ Χαντάντ».

Κάτι της θυμίζει το Χαντάντ, μα... είναι τόσο παχύ και μακρόσυρτο το Χ, που δεν ξέρει πώς να το μεταφέρει στο χαρτί.

© Ζωγραφιά Τσαβέα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2021

«Όνομα πατρός;»

«Μοσά Χαντάντ».

Το χέρι μένει μετέωρο, τα δάχτυλα ανοίγουν αυτόματα και το στυλό πέφτει κυλώντας στο πάτωμα. Το βλέμμα τινάζεται ξαφνιασμένο και καρφώνεται πάνω στην κοπέλα και στα άλλα τρία μικρότερα παιδιά. Για ώρα τους παρατηρεί με σύγχυση. Κάποια στιγμή σαλιώνει τα χείλη και στρέφεται στον νεαρό που την παρατηρεί κι αυτός ξαφνιασμένος. Δεν του αρέσει η αντίδρασή της. Αφού της εξήγησε πως δεν είναι Μουσουλμάνοι, πως παρ' όλο που είναι Σύριοι, είναι Χριστιανοί. Την κατάλαβε πως τώρα το ξανασκεφτόταν και πως ίσως δεν ήθελε αλλοδαπούς.

«Από πού είναι;» ρωτάει η Μπέτυ, ενώ μέσα της γνωρίζει ήδη την απάντηση.

«Έρχονται από το βομβαρδισμένο Χαλέπι».

Το μυαλό της παγώνει για μια στιγμή κι έπειτα παίρνει φωτιά. Τα λόγια της μάνας της έρχονται συγκεχυμένα στο νου της. Χαλέπι, Δαμασκός, Κωνσταντινούπολη, Αλεξάνδρεια και Σύρος ήταν τα μέρη για τα οποία μιλούσε καθημερινά, με ιδιαίτερη εμμονή, κάτι μήνες πριν το τέλος της. Τα μπέρδευε, βέβαια, λίγο, καθώς αναφερόταν στη Μεγάλη Δαμασκό της Αιγύπτου. Η Μπέτυ τη διόρθωνε με υπομονή, χαμογελώντας θλιμμένα, λέγοντάς της πως η Δαμασκός είναι στη Συρία και όχι στην Αίγυπτο. Η ογδονταεφτάχρονη, όμως, γυναίκα επέμενε με πείσμα στην άποψή της.

© Ζωγραφιά Τσαβέα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2021

Κι ενώ όλα τα πρόσωπα μέσα στο δωμάτιο στέκονται ακίνητα και βουβά, σαν απότομα σταματημένη ταινία, το μυαλό της Μπέτυ συνεχίζει να δουλεύει πυρετωδώς.

Είναι δυνατόν; Μπορεί να γίνονται αυτά τα πράγματα; Τόσο μικρός είναι τελικά τούτος ο κόσμος; Λες; Μα... τι λες, είμαι σχεδόν σίγουρη. Τόση σύμπτωση; Δεν γίνεται. Κι όμως!!! Αν και πέρασαν πάνω από εκατό χρόνια, η μοίρα αποφάσισε να ενώσει ξανά ανθρώπους που στις φλέβες τους κυλάει το ίδιο αίμα. Εντάξει, μπορεί να είναι το ένα έκτο ή όγδοο, ποιος να μετράει τώρα, δεν παύει όμως κι αυτό το ποσοστό να έχει τη δική του δυναμική και θέση στο DNA μου.

Παρατηρεί με έντονο βλέμμα και έκδηλη συγκίνηση τα τέσσερα παιδιά που βρίσκονται μπροστά της. Θέλει να ρωτήσει τόσα πολλά, θέλει να μάθει, μα... πώς να συνεννοηθεί; *Μιλάνε, άραγε, αγγλικά;* Γεμάτη αγωνία στρέφεται προς τον νεαρό διερμηνέα, ο οποίος αρχίζει να εκνευρίζεται με τη στάση της. Προτού προλάβει να μιλήσει, της απευθύνει εκείνος το λόγο.

«Σας παρακαλώ, κυρία, κρίμα είναι τα παιδιά, δεν έχουν πού να μείνουν. Θα πάρετε τα ενοίκια χωρίς καμία καθυστέρηση, ούτε μιας μέρας. Ψυχές βασανισμένες είναι κι αυτά, πέρασαν τόσα, έχασαν και τους δυο γονείς τους. Τον πατέρα από βόμβα στην πόλη τους και τη μάνα, όταν βούλιαξε η βάρκα που τους μετέφερε, λίγο έξω από τη Μυτιλήνη. Το μόνο που

© Ζωγραφιά Τσαβέα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2021

ζητάνε είναι μια στέγη, για να μπορέσουν να μαζέψουν τα κομμάτια της ψυχής τους. Συμπληρώστε, παρακαλώ, το συμβόλαιο κι αν δεν μπορείτε, αφήστε να γράψω εγώ τα στοιχεία».

Η Μπέτυ αισθάνεται την καρδιά της να σφίγγεται. Συμπόνια και λύπη είναι τα πρώτα συναισθήματα που την κατακλύζουν. Κλείνει σφιχτά τα μάτια για μια στιγμή, μπας και προλάβει τα δάκρυα που ετοιμάζονται να κυλήσουν, μα ξαφνικά οικογενειακές ιστορίες παλιές, χιλιοακουσμένες, βομβαρδίζουν το νου της και κιτρινισμένες φωτογραφίες γεμάτες φωτεινά, ασπρόμαυρα χαμόγελα περνούν μπροστά από τα σφαλισμένα της βλέφαρα. Χάνεται για λίγο στο παρελθόν, σε ένα παρελθόν που το ξέρει τόσο καλά, που είναι γραμμένο στα κύτταρά της, κι ας μην βίωσε η ίδια μήτε μια στιγμή του. Όταν ανοίγει τα μάτια, λέει με βραχνή φωνή στον νεαρό:

«Όχι... δεν είναι που δεν θέλω, άλλο είναι το θέμα μου τώρα...»

«Δηλαδή; Δεν το μετανιώσατε;»

«Όχι, βέβαια, θα μείνουν στο σπίτι μου, ούτε συζήτηση. Όμως... ξέρετε... νομίζω πως είναι συγγενείς μου».

«Μα... τι λέτε, κυρία Μπέτυ, τα παιδιά είναι Σύριοι, το είπαμε αυτό».

«Σας παρακαλώ, κάντε μου τη χάρη να ρωτήσετε αν στην οικογένεια είχαν κάποιον παππού ή προπάππο, τέλος πάντων, που να τον έλεγαν Ελία, μια

© Ζωγραφιά Τσαβέα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2021

γιαγιά Εστέ και αν θυμάμαι καλά το άλλο όνομα, κάποιον Γιαχουμί».

Ο νεαρός την κοιτάζει με απορημένο βλέμμα, υπακούει όμως και ρωτάει την κοπέλα στα αγγλικά αυτή τη φορά. Το κορίτσι ταράζεται. Ήδη, ακούγοντας να προφέρει η Μπέτυ τα τόσο οικεία ονόματα, αν και δεν καταλαβαίνει ελληνικά, έχει αρχίσει να σιγοτρέμει. Κουνάει το κεφάλι καταφατικά και ψελλίζει πως ο Ελία ήταν παππούς της και ο Γιαχουμί πατέρας του. Εστέ λέγανε την προπρογιαγιά της, όπως Ελία λέγανε και τον προπροπάππο της, όμως πώς είναι δυνατόν να το ξέρει αυτό η ξένη κυρία;

«Δεν είμαι τόσο ξένη όσο φαντάζεσαι», της απαντάει η Μπέτυ στα αγγλικά.

«Δηλαδή;» ρωτάει η κοπέλα γεμάτη περιέργεια και αγωνία.

«Ας κάνουμε το συμβόλαιο πρώτα κι έπειτα θα σου πω μια ιστορία και τότε θα καταλάβεις. Βλέπεις, όταν η ζωή έχει κέφια, παίζει τρελά παιχνίδια κι εμείς είμαστε υποχρεωμένοι να μπούμε στο παιχνίδι ακολουθώντας τους κανόνες του. Κι είμαι απολύτως σίγουρη πως αυτό το ξέρεις πολύ καλά, κορίτσι μου».

Αλεξάνδρεια Αιγύπτου, Ιούλιος 1880

Στο μεγάλο δωμάτιο, δυο κορίτσια κάθονται στο πάτωμα σιγοψιθυρίζοντας, καθώς ντύνουν τις πορσελάνινες κούκλες που είναι σκορπισμένες τριγύρω

© Ζωγραφιά Τσαβέα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2021

τους. Παίζουν ανέμελα, χτενίζουν τις κούκλες και κάπου-κάπου τραγουδούν χαρούμενα τραγουδάκια. Η ώρα πλησιάζει δώδεκα το μεσημέρι. Ο δυνατός ήλιος και ο ζεστός αέρας, που σαν καυτή, ορατή ανάσα έρχεται από την έρημο, πυρώνουν τα πάντα. Στο υπόλοιπο σπίτι, οι πολυάριθμοι Αιγύπτιοι υπηρέτες κάνουν τις δουλειές τους με τον δικό τους ρυθμό, ράθυμα, όπως ταιριάζει στην ιδιοσυγκρασία της φυλής τους. Στην κουζίνα, η Πολίτισσα μαγείρισσα, ανασκουμπωμένη και κάθιδρη, ξεδιπλώνει όλες τις ανατολίτικες μυρωδιές που ξεχύνονται και πλημμυρίζουν τον τόπο. Πολλά στόματα λιγώνονται απ' αυτές τις γαργαλιστικές οσμές και τα στομάχια γουργουρίζουν από την προσμονή. Η Φρόσω, η μαγείρισσα, ακολούθησε την κυρά της από την Κωνσταντινούπολη στην Αλεξάνδρεια και δεν το μετάνιωσε ποτέ, ούτε εκείνη μα ούτε κι ο Μοσά, που την πήρε μαζί του.

Το τεράστιο σπίτι δεσπόζει στο δρόμο τους, καθώς και το πανομοιότυπό του, που βρίσκεται ακριβώς δίπλα του. Αφέντης του σπιτιού είναι ο Μοσά Χαντάντ, ένας τριαντατετράχρονος Σύριος, μεγαλέμπορος χαλιών από τους πιο καλοβαστούμενους στην Αλεξάνδρεια.

Το ξύλινο επιδαπέδιο ρολόι, που είναι τοποθετημένο στο βάθος του ψηλοτάβανου χολ της εισόδου, χτυπάει δώδεκα φορές. Με το που σβήνει ο απόηχος του δωδέκατου χτύπου, ακούγεται να ανοίγει η

© Ζωγραφιά Τσαβέα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2021

βαριά εξώπορτα του αρχοντικού και να ξανακλείνει. Συγχρόνως, η δυνατή φωνή του Μοσά αντηχεί βροντερή μέσα στο αχανές σπίτι.

«Πού είναι το φως των ματιών μου;»

Η Ελένη τινάζεται ξαφνιασμένη.

«Πολύ νωρίς γύρισε ο κύρης μου σήμερα, γιατί άραγε;» αναρωτιέται φωναχτά, ενώ η ματιά της πέφτει με απορία πάνω στη Μιρχάν, την Αιγύπτια δούλα της, που είναι καθισμένη οκλαδόν στο πάτωμα δίπλα της. Η δεκατριάχρονη Μιρχάν, που είναι σχεδόν έναν χρόνο μικρότερη από την κυρά της, πετιέται επάνω βιαστικά.

«Κυρά μου, σήκω, σήκω να σε ντύσω, έλα, γρήγορα».

Η μελαψή κοπέλα σκύβει κι αρχίζει να μαζεύει με φούρια τις απλωμένες στο πάτωμα κούκλες. Ανοίγει με βιάση το φιλντισένιο μπαουλάκι που βρίσκεται στα πόδια του κρεβατιού και ρίχνει άτακτα μέσα τα μικροσκοπικά ψεύτικα ανθρωπάκια και τα φορεματάκια τους.

Η μικρή κυρά σηκώνεται μισομουτρωμένη και κάνοντας αδιάφορα δυο βήματα, πέφτει ανάσκελα στο κρεβάτι, ενώ λέει με ψευτοπαράπονο:

«Γιατί γύρισε τόσο νωρίς; Ο Μοσά μου ποτέ δεν έρχεται πριν από τις δύο. Δεν προλάβαμε να παίξουμε καλά-καλά».

Βυθισμένη στα πουπουλένια μαξιλάρια, παρακολουθεί τη Μιρχάν να βγάζει από τη ντουλάπα, που

© Ζωγραφιά Τσαβέα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2021

καλύπτει έναν ολόκληρο τοίχο του δωματίου, το φόρεμα που είχαν αποφασίσει να φορέσει. Γεμάτη αδημονία, κουνάει το ρούχο μπροστά της, περιμένοντάς τη να σηκωθεί. Μα εκείνη δεν λέει να κουνηθεί από το κρεβάτι. Το κρεβάτι που θυμίζει χίλιες και μια νύχτες. Φραμπαλάδες, πέπλα, πουπουλένια μαξιλάρια, μετάξια και τούλια το στολίζουν σε όλες τις αποχρώσεις του χρυσού και του κρεμ. Τα χρώματα φωτεινά, το δωμάτιο λάμπει, με τη χαρά να χορεύει τον τρελό χορό της πάνω στις ηλιαχτίδες που τολμούν να περάσουν μέσα από τις μισάνοιχτες γρίλιες.

«Άιντε, καλή μου κυρά, σήκω να σε στολίσω, μη σε δει έτσι ο κύρης», της λέει, ενώ ρίχνει μια ματιά προς την πόρτα.

Ξέρει πολύ καλά ότι ο κύριος δεν πρόκειται να εμφανιστεί. Ποτέ μα ποτέ δεν πέρασε το κατώφλι του δωματίου της κυράς της, μα και πάλι... δεν μπορείς να ξέρεις. Ο κύριος είναι πάντα τυπικός και σταθερός στην ώρα του, γιατί, άραγε, ήρθε σήμερα τόσο νωρίς;

Εν τω μεταξύ, η Ελένη σηκώνεται βαριεστημένα. Η Μιρχάν της βγάζει το γεμάτο δαντέλες και φιογκάκια νυχτικό. Ίδια φιογκάκια στολίζουν και τα πλούσια, καστανόξανθα μαλλιά της, που είναι πιασμένα σε δυο παιχνιδιάρικα κοτσιδάκια. Η πιστή δούλα τής φοράει τον κορσέ, που τόσο πολύ απεχθάνεται, και τον δένει σφιχτά στη λεπτή της μέση, λες και της χρειάζεται. Τα στήθη της, μικρά λεμονά-

© Ζωγραφιά Τσαβέα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2021

κια, ίσα που προβάλλουν από το χαμηλό ντεκολτέ. Έπειτα της περνάει από το κεφάλι το βαρύ σοβαρό φόρεμα με τις εκατοντάδες πτυχώσεις. Της λύνει τα μαλλιά και τα πιάνει σε έναν σφιχτοδεμένο αυστηρό κότσο. Ένα ασημένιο χτενάκι στην κορυφή του συμπληρώνει την κόμμωση. Το κοκκινάδι στα χείλη αλλάζει ολότελα την έκφρασή της. Το πρόσωπό της χάνει την παιδικότητά του και παίρνει μια σκληράδα. Φταίει το κοκκινάδι ή ο ρόλος που υποδύεται; Ποτέ της δεν θα το καταλάβει. Η Ελένη κοιτιέται στο σκαλιστό, ασημοκαπνισμένο καθρεφτάκι της, μορφάζει και με μισόκλειστα μάτια παρατηρεί την εικόνα της. Απορεί όπως κάθε μέρα. Πώς γίνεται τη μια στιγμή να παίζει ανέμελη με τις κούκλες της, όπως αρμόζει στην ηλικία της, και την άλλη στιγμή να παίζει την κυρά, όπως αρμόζει στη θέση της;

Ένα σιγανό χτύπημα στην πόρτα τη βγάζει απότομα από τους συλλογισμούς της. Η φωνή του Ραμί, του μικρού υπηρέτη, ακούγεται χαμηλή και γεμάτη σεβασμό.

«Κυρία, ήρθε ο αφέντης και σας παρακαλεί να τον συναντήσετε στο μικρό σαλόνι».

Καθώς τα βήματα του Ραμί απομακρύνονται, η Ελένη, έτοιμη πια, ανοίγει την πόρτα του δωματίου και τρέχει χαμογελώντας να συναντήσει τον Μοσά. Όπως πάντα, ο καλός της την περιμένει στον δικό τους χώρο. Στο δωμάτιο με την ευχάριστη και χαλαρωτική ηρεμία που είναι μόνο γι' αυτούς. Εκεί που

© Ζωγραφιά Τσαβέα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2021

δεν δέχονται ποτέ κανέναν. Στο μικρό ψηλοτάβανο σαλόνι με το δρύινο γυαλισμένο πάτωμα και τα βαριά, στο χρώμα του παλιού κρασιού, κλειστά ριντό, που κρατούν τις δυνατές ακτίδες του ήλιου έξω. Στο κέντρο του δωματίου δεσπόζει ένα κομψό σαλονάκι με χαμηλό μαρμάρινο τραπεζάκι και γύρω από αυτό ένας καναπές με δυο πολυθρόνες σε χρώμα σομόν, όπως είναι της μόδας. Ένα σεκρετέρ από ξύλο κερασιάς είναι τοποθετημένο μπροστά από το παράθυρο, για να απολαμβάνει τη θέα η Ελένη, όταν ασχολείται με την αλληλογραφία της. Όμορφα επιστολόχαρτα από φίνο χαρτί είναι τακτοποιημένα με τάξη πάνω του, δίπλα στο μελανοδοχείο με την ασημένια σκαλιστή πένα. Στους δύο αντικριστούς τοίχους δύο πανομοιότυπες βιβλιοθήκες, στην ίδια απόχρωση με το μικρό γραφείο, συμπληρώνουν τη διακόσμηση. Δεκάδες αξιόλογα βιβλία καλύπτουν τα ράφια τους. Η μία με βιβλία στη γλώσσα των ελληνικών, τα οποία διαβάζουν και οι δύο, και η άλλη με αραβικά, μόνο για τον Μοσά. Όσο κι αν προσπαθεί η Ελένη να μάθει να διαβάζει τη μητρική του γλώσσα, δεν τα έχει καταφέρει ακόμη. Παρ' όλα αυτά συνεχίζει να καταβάλλει φιλότιμες προσπάθειες. Στόχος της, προς το παρόν, είναι να μάθει να τα μιλά κι έχει αρχίσει κάπως να τα καταφέρνει με την πολύτιμη βοήθεια της Μιρχάν, με την οποία στην αρχή συνεννοούνταν μόνο με νοήματα.

Σαν μπαίνει, τον βρίσκει να κάθεται ακουμπισμένος άνετα στην αγαπημένη του πολυθρόνα. Μόλις

© Ζωγραφιά Τσαβέα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2021

την αντικρίζει, τα μάτια του λάμπουν από χαρά και σηκώνεται ανοίγοντας διάπλατα τα χέρια, προσκαλώντας τη με ένα ζεστό χαμόγελο. Η Ελένη, το ίδιο πρόσχαρα και χαμογελαστά, βιάζεται να χωθεί στη θερμή αγκαλιά που την περιμένει. Τα χέρια του τυλίγονται γύρω της με πάθος και της δίνει ένα φιλί γεμάτο λατρεία στα μαλλιά, ενώ, μισοκλείνοντας τα μάτια του, ρουφάει αχόρταγα το άρωμά της. Ευωδιά νιότης και αθωότητας. Ένα άρωμα που τον ξεσηκώνει, τον τρελαίνει, μα κάνει υπομονή.

Αναστενάζοντας, την τραβάει από πάνω του και την κοιτάζει στα μάτια, ενώ μέσα του εύχεται να έρθει επιτέλους εκείνη η ευλογημένη ώρα που θα γίνει δική του. Το ορκίστηκε στη μάνα της πως θα τη σεβαστεί. Μα δεν του είναι εύκολο. Χάνει το νου του, έτσι όπως σουφρώνει τα χειλάκια της, όταν θέλει κάτι. Του έρχεται να τα ρουφήξει, να τρυγήσει όλη τη γλύκα τους, μα... δεν τολμάει να πατήσει τον όρκο του, αν και πολλές, πάμπολλες βραδιές, ήταν έτοιμος να το κάνει. Η γλυκιά προσμονή τον κρατάει ξάγρυπνο τα βράδια και παρακαλάει να γίνει επιτέλους το κορίτσι γυναίκα. Πολλοί φίλοι του τον προτρέπουν να επισκεφθεί τα γνωστά «σπίτια». Του μιλάνε για τη μελαψή Λατίφα, που ανάβει φωτιές, τη Μάρτα, την Εβραία, που τους στέλνει στον παράδεισο των ανδρών, τη Σμαρώ, την ξανθιά Σμυρνιά, που τραγουδάει σαν αηδόνι. Του περιγράφουν βραδιές όλο λαγνεία και πάθη, όμως εκείνος είναι ανένδο-

© Ζωγραφιά Τσαβέα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2021

τος. Θα περιμένει τη χρυσαλλίδα του να βγει απ' το κουκούλι. Κάθε μήνα, γεμάτος αδημονία κι έκδηλη συστολή, με κόκκινα μάγουλα και τα μάτια κατεβασμένα, ρωτάει τη Μιρχάν, η οποία αν και μικρότερη, έχει γίνει εδώ και δυο χρόνια γυναίκα. Τη ρωτάει να μάθει αν ήρθε επιτέλους αυτό που περιμένει τόσο καιρό τώρα. Μα δυστυχώς ακόμη τίποτε.

«Άλλο σκαρί, άλλο σώμα, αφέντη», του λέει η Μιρχάν, που ψυχανεμίζεται την ανυπομονησία του. Κι εκείνος, αναστενάζοντας καρτερικά, κατεβάζει το κεφάλι. Η φύση αποφασίζει, όχι αυτός. Άλλες οι αποφάσεις οι δικές του. Αποφάσεις που άλλαξαν τη ρότα της ζωής και τον κόσμο του ολόκληρο. Αναλογίζεται από πού ξεκίνησε και πού έφτασε. Τώρα, όμως, βρήκε το λιμάνι του στη μικρή αγκαλιά της Ελένης και είναι το μόνο μέρος, πάνω σε όλη τη γη, που πραγματικά θέλει να βρίσκεται. Η γυναίκα του είναι το μόνο πρόσωπο που νιώθει δικό του, κατάδικό του. Ποιος να του το έλεγε, όταν έφυγε θυμωμένος και γεμάτος πίκρα από το Χαλέπι, ότι η ζωή θα του χάριζε αυτό το μονάκριβο δώρο. Αναστενάζει σαν θυμάται, μα δεν κρατάει κακία σε κανέναν. Όλα σε τούτη τη ζωή για κάποιον λόγο γίνονται. Κι εκείνα που θεωρούμε κατάρα, έρχεται η ώρα που τα βλέπουμε σαν ευλογία. Αν δεν συνέβαιναν όλα εκείνα, δεν θα βρισκόταν τώρα εδώ, στον παράδεισο, με τη μικρή του χρυσαλλίδα.

© Ζωγραφιά Τσαβέα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2021

Το υφάδι της προσμονής

ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Μια αναπάντεχη γνωριμία ξυπνάει απρόσμενα μνήμες κουκουλωμένες από το χρόνο. Και η αληθινή ιστορία μιας οικογένειας αρχίζει να ξετυλίγεται, ξεκινώντας το 1874 από το Χαλέπι. Δαμασκός, Κωνσταντινούπολη, Αλεξάνδρεια και Σύρος είναι τα μέρη που ο αργαλειός έχει υφάνει τα νήματά της, καταλήγοντας στη Θεσσαλονίκη.

«Να είσαι ευγνώμων για καθετί που έρχεται, γιατί έχει σταλεί ως οδηγός για να φτάσεις στην αγάπη».

Με αυτά τα λόγια στο νου, ο Μοσά ξεκινάει διωγμένος από το Χαλέπι το μακρύ του ταξίδι. Ο δρόμος θα τον οδηγήσει στη βιβλική Δαμασκό, στην πόλη των παραμυθιών, χαρίζοντάς του μια νέα ζωή. Τα βήματα του έρωτα θα τον φέρουν στην Κωνσταντινούπολη, στην αγκαλιά της Ελένης, της γαλανομάτας που τον μάγεψε... Και μ' αυτά τα μάτια οδηγό της ψυχής του, θα στεγάσει τα όνειρά του στην κοσμοπολίτικη Αλεξάνδρεια. Μα το ταξίδι δεν τελειώνει εκεί... Ο Μοσά και η Ελένη, ο Νικολιός και η Λιθαρή, ο Ιωσήφ και η Ζωρζέτ, όλοι πρωταγωνιστές στη δική τους ιστορία... Μέχρι τα νήματα να κεντήσουν τον έρωτα της Αργυρώς και του Νικόλα, που υφάνθηκε με χρώμα κόκκινο, καθώς άλλοι επέλεξαν τη μοίρα του...

Ένα συγκλονιστικό ταξίδι στο χθες, όπου τα ονόματα των ηρώων είναι αληθινά, καθώς και όσα έζησαν μέσα από τις αναμνήσεις τους. Το υφάδι μιας ολόκληρης ζωής ξετυλίγεται... Σε κάθε πτυχή του ανασαίνεις τις λάγνες μυρωδιές της Ανατολής και σε κάθε κόμπο νιώθεις το χάδι της γλυκιάς προσμονής.

ΕΞΗ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΕΛ0060
ISBN 978-618-5240-48-6
9 786185 240486